

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΡΟΖ

Εδώ και περισσότερα από 70 χρόνια, η πολεμική μηχανή του κράτους του Ισραήλ εκτοπίζει και δολοφονεί προσπαθώντας συστηματικά να αφανίσει τους Παλαιστίνιους. Τα υπόλοιπα κράτη, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας, τάσσονται υπέρ του είτε άμεσα στέλνοντας πολεμικό εξοπλισμό, είτε έμμεσα σωμαίνοντας και συναινώντας στις επεκτατικές πολιτικές του Ισραήλ «του τελευταίου πολιτισμένου κράτους στη Μέση Ανατολή».

Το ισραήλ ξεπλένει τα εγκλήματά του

Δεκαετίες τώρα, βλέπουμε το ξέπλυμα που επιχειρεί να κάνει το κράτος του Ισραήλ και οι σύμμαχοί του, στην προσπάθειά του να δικαιολογήσει τις κτηνωδίες σε βάρος των Παλαιστίνιων. Ξέπλυμα που δημιουργεί δίπολα και κατασκευάζει ένα αφήγημα του καλού και του κακού, της «προοδευτικής δύσης» και της «οπισθοδρομικής ανατολής», των «ενάρετων χριστιανών» και «βάρβαρων και κακών μουσουλμάνων». Ο θετικός πόλος, πάντα αφορά στη δύση και τα κατορθώματα του σύγχρονου και εξευγενισμένου πολιτισμού, μέσα στους οποίους συμπεριλαμβάνεται και το Ισραήλ ως ένα προπύργιο της δύσης στην ανατολή, σε σύγκριση με το συντηρητικό και αναχρονιστικό ισλάμ.

Το αφήγημα αυτό περιγράφει μια δύση απαλλαγμένη από την πατριαρχία, το σεξισμό, την ομοφοβία και την καταπίεση. Όλα αυτά παρουσιάζονται ως χαρακτηριστικά των μουσουλμανικών κρατών που απειλούν τη δύση και εν προκειμένω και το Ισραήλ. Ο μουσουλμάνος άνδρας, ως επίδοξος βιαστής, σε αντίθεση με το χριστιανό άνδρα που φαντάζει προοδευτικός και συμπεριληπτικός. Η μουσουλμάννα γυναίκα, υποταγμένη στον άνδρα, θύμα της έμφυλης βίας και καταπίεσης σε αντίθεση με τη χριστιανή, λευκή δυτική εκκοσμηκευμένη γυναίκα.

Τον πόλεμο τον ζούμε κάθε μέρα εδώ

Η χρήση φεμινιστικού και κούιρ λόγου από την εξουσία και τους φορείς της κυρίαρχης κουλτούρας κάθε άλλο παρά απελευθερωτικός και συμπεριληπτικός είναι για εμάς. Το Ισραήλ και η «πολιτισμένη Δύση» παράγουν πολιτική και ξεπλένουν με πυροτεχνήματα τύπου Pride και δυτικό λευκό φεμινισμό για τις λίγες, τα εγκλήματα που διαπράττονται στην Παλαιστίνη, αλλά και όλα εκείνα τα εγκλήματα που βιώνουμε και βλέπουμε καθημερινά να συμβαίνουν εις βάρος μας.

Τα κράτη που στήνουν καμπάνιες για εμάς, μας δολοφονούν. Οι θρησκείες που θέλουν να εμφανίζονται πιο προοδευτικές από κάποιες άλλες, υποδεικνύουν πόσο επιζήμια για το δημογραφικό και ταυτόχρονα αμαρτωλή είναι η αυτοδιάθεση του σώματός μας και η αυθυπαρξία μας. Μας υποδεικνύουν πως πρέπει να ντυνόμαστε και να περπατάμε στο δρόμο, πως να συμπεριφερόμαστε στο σπίτι και στη δουλειά. Στην πραγματικότητα δεν μας επιτρέπεται να επιλέξουμε αν θέλουμε ή όχι να κάνουμε παιδιά, και αν τέλει το επιλέξουμε, το βάρος της ανατροφής τους βαραίνει αποκλειστικά εμάς. Ουσιαστικά γεννιόμαστε και μεγαλώνουμε για να είμαστε άξιες μήτρες αναπαραγωγής του έθνους.

Όσο η εξουσιαστική ρητορική του κράτους, της πατριαρχίας, του ρατσισμού και της ομοφοβίας ξεπλένουν τους «χώρους θανάτου» και το ζόφο της καθημερινότητας, εργαλειοποιώντας τα σώματά μας, στεκόμαστε αλληλέγγυες με όσες αγωνίζονται.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ